

26.33x4.81	1/4	עמוד 1	ידיעות אחרונות - 7 לילות	30/06/2023	86675961-8
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הכישלון של החילוניות, החיבור עם יהודית רביץ והשיחה האחרונה עם השותף והחבר מודי בראון: **ענת זלצר**, מהיוצרות החשובות בישראל, יוצאת מהצללים

במחירי הנהגות הנהגות

יותר מ-30 שנה ענת זלצר ומודי בראון פירקו את הישראליות לגורמים בסדרות תיעודיות משותפות. לרגל עליית יצירתם האחרונה, הדוקו המצוין 'חילוניות' בכאן 11, לאחר מותו, זלצר סוף-סוף יוצאת מהצללים ומדברת על הרגע שבו החילונים בארץ הרימו ראש ועל החיבור עם יהודית רביץ שמקריינת את הסדרה, ומסבירה למה היא מעדיפה שירה יפנית על הגמרא

רענן שקד * צילום: יונתן בלום

עבודה, ובמידה רבה הן היו על החילוניות: 'כמ' דינת היהודים' הייתה על ביונס חילוני, ו'תל' אביביפו' על עיר חילונית, ו'הקיבוץ' - חילוני, ו'עוד סיפור אחד ודי' על החלק של יצירה חילונית לילדים, וזה אומר שהסדרה החדשה היא סוג של סיכום של כל הסדרות שלנו."

זה רקוויאם לחילוניות הישראלית?
"תמיד יוצא לי רקוויאם. העורכת שעובדת איתי אומרת לי, 'כל מה שאת עושה תמיד זה החלום ושברו'."

× × ×

לאורך עשרות שנים היו זלצר ובראון פאורר קאפל בתעודה הישראלית. הם הכירו בטלוויזיה החינוכית - היא התחילה שם כעורכת צעירה, הוא התקבל להנהיית תוכנית הנוער 'הכל פתוח', ואחרי שעבדו קצת יחד הבינו שנועדו לעבוד הרבה יחד.

השאר מיתולוגיה: שרשרת של סדרות איכות, בהן 'הכל אנשים', 'במדינת היהודים', 'שיעור מו' לדת', 'הקיבוץ' ו'כביש 90', כולן עבודות נמלים מדוקדקות, כשזלצר מתחקרת, עורכת ומביימת באובססיות - מאות דפי תחקיר לכל סדרה - והוא כותב, מגיש, טאלנט. "מה שחיבר ביני לבין מודי זה ששנינו אנשים מאוד נאמנים ומאוד חרוצים", היא אומרת. "תחקירים אצלי זה על סף

החילוניות הישראלית. "חילוניות ישראלית זה מושג שלא מתקיים בפני עצמו - רק מול הדת. כי מה זה חילוניות? היא שקופה. אתה יכול להיות חילוני ולהאמין באלוהים. כל הוגי הנאורות היו אנשים דתיים."

אז מה זה בכל זאת? סדרת הדוקו 'חילוניות' היא אירוע משמעותי מבחינת הגדרת האירוע החילוני בישראל, וענת זלצר - השם מלצל לכם מוכר ואתם תוהים לרגע מאיפה, עד שמוזכר השם היותר מוכר של שותפה המיתולוגי לאינספור סדרות תעודה מכוונות על המקום הזה, מודי בראון - מגיעה עכשיו לקו הסיום של האירוע בלעדיו.

בראון נפטר מסרטן לפני שנה, בגיל 59, והותיר את זלצר לסיים בעצמה את 'חילוניות', חמישה פרקים מאלפים שישודרו החל ממוצאי שבת, 8 ביולי, בכאן 11 וחושפים את תהליכי העומק שהפכו את ישראל מהכרזה חילונית מהדהדת בראשיתה ל - ובכך - מה שעכשיו. מה זה עכשיו? קראו לזה איך שתצטוו, אבל 'חילוניות' מזרחלת במורד הצינור שהוביל מחוץ היהודי החדש, החלוצי, השרירי והחילוני במפגיע ועד למשיחיות המתחרדת והקיצונית של היהודי הנוכחי, בן גביר פינת חווארה. זלצר תעדיף לקרוא לזה "החלום ושברו", או כמו שהיא מנסחת: "יצרתי עם מודי כמעט עשר סדרות תיעודיות, השקעתי בזה יותר מ-30 שנות

שום דבר כאן לא באמת חדש, אל תתרגשו. 15 מיליארד שקל לחר' דים? צפוי. תשאלו את הרצל, חילוני ואתאיסט גמור, שכדי לכנס קונגרס ציוני בכזל נאלץ לסגור עסקאות עם הדתיים וללכת להתפלל בבית כנסת. "הוא היה צריך למלא את האולם בקונגרס, ומי היהודים שלו? דתיים!" מבהירה לי ענת זלצר.

או תשאלו את בן-גוריון, טיפוס שאפילו לא התחתן בחתונה דתית ויכול היה להקים ממשלה עם מפ"ם על טהרת החילוניות, אבל העדיף דתיים בממשלה, פטור משירות לבהורי ישיבות והסכם סטטוס קוו, "והשאיר פה פצצה מתקתקת", על פי זלצר. או מנחם בגין, עוד חילוני מוחלט, שעדיין בחוק את "חברת הלומדים" והנציח לדר' רות את אי-השוויון בנטל, "ועוד הכפיל את הפצצה שבן-גוריון השאיר".

מה אומרים? אומרים שהדתיים והחרדים היו שם תמיד, ראשונים בתור. כרסומה המתמיד של היהדות האורתודוקסית בחילוניות הישראלית לא התחיל עכשיו, גם לא קודם, אלא ממש מיד. בהתחלה.

"הרצל אמר 'הפרדת דת ומדינה' ולא הצליח ליישם את זה, מהרגע הראשון" מציינת זלצר, שמשיקה עכשיו את הסדרה התיעודית המקיפה הראשונה על הדבר הזה שהוא כמעט חול בין אצבעות כשמנסים, סוף-סוף, להגדיר אותו:

רצינו להיות הכי טובים. מודי בראון ז"ל

"מה שהיה הכי קשה עם מודי היה כשהוא צדק. לרוב הוא צדק. השותפות בינינו הייתה אתגור הדדי בלתי פוסק. היינו בתסיסה טובה. הכי נוח זה לבחור פרטנר שהוא נוח לעבודה, אבל זה לא מעניין. מודי היה מעניין"

היא אומרת, "ופתאום במקום לנהל בן אדם אחר הייתי צריכה לנצח על תזמורת".

התוצאה היא אחת העבודות המורכבות והמייגובשות ביותר שזלצר כתומה עליהן, כפי שהיא שירת הברבור של בראון, ואולי של פיסת ות"פ. פיסת חיים שלמה שגם היא הייתה חלק ממנה. "איברתי הרבה אנשים בשנים האחרונות", היא נאנחת. "בהפרש של ארבעה חודשים איברתי תי שתיים מהחברות הטובות שלי - נאווה סמל ואיריס מור. ועכשיו איברתי גם את מודי".

את זוכרת מה היה הדבר האחרון שהוא אמר לך?

"כן", היא עונה לאחר זמן, מעדיפה שלא להיגיד, אבל מתרצה לבסוף. "הוא אמר, 'רצינו להיות הכי טובים. בחרנו אחר את השני נורא מהר, ורצינו להיות הכי טובים'".

את שמחה שהוא לא ראה את השנה האחרונה בישראל?

"מדי פעם כשאני יורדת לקפלן, אני מדמיינת שאני רואה אותו. בכל הסדרות שלנו, וגם בון, תמיד היה את הרבר הזה של 'מה שהתכוונו להיות ומה שנהיינו'. וזה מקום צעיר מדי בשבילי שכל הזמן ישאלו את השאלה הזאת. אני באמת מרגישה שהמרינה הזו כל הזמן לוקחת מהאזרחים שלה 70 אחוז מהאוויר שהם נושמים. מאד קשה לחיות על 30 אחוז אוויר לאורך זמן".

× × ×

היא חילונית, זלצר. חילונית מאוד. בגיל 64, כשהיא מתגוררת מול כיכר הבימה בתל-אביב, זלצר היא אולי הדיאן-איי של החילונית התל-אביב הוותיקה - זו שייבשה פה ביצות תרבותיות בשנות ה-80 וה-90 - ואז גילתה שהיא לא בדרך לשום דומיננטיות; היא בדרך להיות גישה בסכנת הכחדה.

בתם של שוש וייץ, מבקרת תיאטרון מיתור לוגית, ומוחא וייץ, "בית לא רק חילוני אלא אתאיסטי, קצת בוהמיני, מאוד תרבותי, ברמת אביב. כשכל השכנים הלכו ביום כיפור לבית כנסת, אמא שלי בישלה הריחות עלו ממטבח. הם היו מאוד שמאלנים, היו אצלנו חוגי בית של מוקד ועמוס עוז, למדתי בתיכון חדש המאוחד-חי לוני, והכל היה ברור: איזה מוזיקה אני שומעת, איזה הצגות אני רואה, והתחושה של 'אנחנו שו' לטיס' ו'אנחנו הטובים ויודעים מה טוב'".

באיחור, זלצר גילתה את מה שהחילונית היש-ראלית כבר יודעת: שהיא מיעוט, כמעט מבוטל. 'בשלב מסוים עברתי תהליך: נסעתי לערד כי הבת שלי צילמה שם סרט גמר בתיכון, וישבתי בכיכר העיר ואמרתי, 'מה קורה פה?' חסידי גור, בדואים, רוסים, זקנים, אריתריאים - כל הרבר

המשך נעמוד 14 <<<

לא היה ברור מה יהיה, ואותי זה הכניס לסוג של שיתוק. לא ידעתי מי, מה, כמה, איך".

נבהלת מהפוזיציה הזו בלעדיו?

"אני עדיין מבוהלת".

הם היו קרובים. הוא היה שם כשאחיה נדרס למי וות בגיל 16. חיתן את בנה הבכור. היא הייתה שם לצידו לאורך מחלתו. החלל שהותיר, גם בסדרה, חיבה קריינות ונוכחות חלופית לשלו - משימה כמעט בלתי אפשרית - והליהוק המפתיע, אולי מכולם, הוא שיבוצה של יהודית רביץ לתפקיד. "הכנתי שאם מודי לא יקריין את הסדרה, זו תהיה אישה. ומכיוון שזו לא יכולה להיות אני - אין לי קול לזה - החלטתי שזו תהיה האישה שאני רוצה להיות. ויהודית רביץ היא האישה הזאת".

למה?

"כי מגיל צעיר היא תמיד נראתה לי הכי טוב, זמרת מדהימה, קולית, ותמיד רציתי להיות יהודית רביץ, רק בלי להיות זמרת. היא גרה לא רחוק מפה, יצא שהרמתי לה טלפון והיא אמרה לי 'כן' די מהר. והיא מביאה לרבר הזה משהו מה חוכמה שלה ומהקול המזוהה שלה. ואני חושבת שאנשים שרגילים לראות את השם 'מודי וענת' ופתאום ישמעו את יהודית רביץ, ישו באופן בלתי נמנע. אבל זה מאוד שונה".

בעבודה עצמה ליוו אותה בכתיבה ובעריכה גם סיני אבט, איילת עופרים, יואב לשם ויובל מנ"דלסון - "בעצם את מודי החליפו כמה אנשים",

בורה המשותפת הזאת משאירה משהו. גם אמרתי לו את זה בסוף: השארת פה משהו".

בריאון - בוגר מלחמת לבנון שהתחיל כסא"טיריון וזעם וכותב ל'החמישיה הקאמרית' והפך בהמשך לכוכב ערוץ הספורט, למגה-טאלנט, פרונטור של בנק, פעיל באינספור ארגונים ואחד הישראלים הכי קונצנוסואליים, מוער כים ואהובים אי פעם - היה הפנים המזוהות של העשייה התיעודית שלהם. זלצר נותרה מאחורי הרפים והמצלמה.

"בשנים מסוימות, כשהייתי יותר קטנה, הייתה לי איזו איינחות מזה", היא מודה. "כי כשאתה צעיר אתה אומר, 'מה, ואיפה אני'. אבל זה בחר אותי, וכנראה בחר אותו. אף פעם לא הייתי מספר שתיים: שנינו היינו מספר אחת, כל אחד בתחור מו. ברור היה שמודי הוא הטאלנט, ואני מאחורי הקלעים. וכשאתה מתבגר, האגו שלך טיפה יותר מסודר. אני יודעת מה אני שווה, החיים הפתיעו אותי ועשיתי הרבה יותר ממה שחשבתי שאני אעשה".

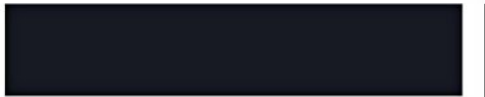
'חילונית', שהעבודה עליה החלה עוד לפני מגפת הקורונה, ניהלה את חייה מאז. "מרגע שמודי סגר את העיניים הייתי צריכה להחזיר את הזמן שקצת הפסדתי כדי לגמור את הסדרה", היא אומרת. "מודי היה חלק מהסדרה - הוא התחיל כבר לכתוב טקסטים - וכשהתחלנו לערוך הוא נאלץ לטפל בעצמו. היו חמישה חודשים שבהם

שיגעון, והוא קרא כל עמוד והשקיע ימים ולי לות על דיוק בכתיבה. אני אשת עבודה, וגם הוא היה. זה אומר שאנחנו קמים כל בוקר ונועלים מגפיים ונכנסים לבוץ, לא משאירים אף אבן לא הפוכה, וגולשים במשמרות עריכה עד שזה יהיה הכי מדויק שיכול להיות. אני תופסת את העבודה שלי כמלאכה - קראפט. אני תופרת למעשה, ואף פעם לא זותי מהמקום הזה".

מח בו, למשל, הכי חירפן אותך?

"שהוא צדק. לרוב הוא צדק. אבל זה גם היה היתרון. השותפות בינינו הייתה אתגור הרדי בלתי פוסק. וכששני אנשים שלא עושים הנחות לעצמם מאתגרים אחד את השני, אתה כל הזמן בתסיסה טובה. הכי נוח זה לבחור פרטנר שהוא נוח לעבודה. אבל זה לא מעניין. ומודי היה מעניין. כל הזמן מעניין, וכל הזמן מאתגר".

היא אומרת את הדברים באיטיות, מתקשה עדיין לדבר עליו בלשון עבר. בוררת מילים, מוחה דמעות במהירות, שלא יגלשו, ואו בוררת עוד. לאורך השנה הזו שמרה על עצמה עסקה בהשלמת הסדרה מכדי לשקוע. עכשיו, כשהיא פנויה מעבודה, הדברים צפים. "מודי היה מחולק לכל כך הרבה פלחים שאת חלקם הגדול אפי ל לא הכרתי", היא אומרת. "עולם הספורט היה מאוד גדול אצלו, ועם השנים תפס יותר ויותר מקום - ואין לי שום קשר לזה. אני הייתי פלח אחר, ואני גאה שעשינו את הפלח הזה יחד. והעי

"אם כיום הבעל שלי יגיד פה בסלון את מה שגלית גוטמן אמרה על החרדים, אני אצא מהחדר. יש הבדל גדול בין זה שצריך לעשות פה סדר בנשיאה בנעל לבין שנאה ולעוט על קבוצה מסוימת. כשמפגינים לתוך בני-ברק, אני לא אוהבת את זה"

16.08x33.39	4/4	עמוד 14	ידיעות אחרונות - 7 לילות	30/06/2023	86675960-7
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

ענת זלצר

המשך תעמוד 11 <<<

הזה במאה מטר! צילמתי את העיר במשך חודש, והבנתי שהגעתי למקום הכי גזעני בארץ. ברגע שיש את המפגש הזה בין כולם, הגזענות פורצת. אין קבלה. ואני עברתי בערר תהליך; הבנתי שגם בי יש גזענית קטנה, אבל שאני יכולה לשלוט בזה. שאני לא שונאת חרדים."

וכיום כשגילית גוטמן אומרת בשידור "מוצאי דם", הלב שלך איתה או נגדה?

"נגדה. אני מבינה למה זה קרה ומה עבר לה בראש, אבל אם כיום הבעל שלי יגיד את זה פה בסלון, אני אצא מהחדר. יש הברל גדול בין זה שצריך לעשות פה סדר בנשיאה בנטל לבין שנאה ולעוט על קבוצה מסוימת. למשל כשמ' פגינים לתוך בני-ברק, אני לא אוהבת את זה. אני חושבת שיש בגזרה של החרדים הזרות, אבל זה בגלל המנגנונים שנוצרו פה."

עדיין, בחלקם הגדול, החרדים בישראל הם אנשים לא יצרניים תעסוקתית.

"כי הייתה פה רחיקת המרחק אצל כל מנהיגי היישוב הזה, מהרצל ועד גנץ, כולל רבין. ברגע שהם צריכים לעמוד מול רב - הם מתקפלים. זה מלמטה. וגם כי הם בסביבות 15 אחוז מהאוכלוסייה וזה גדל כל הזמן, וכשחתמו על הסכמי הסטטוס קוו, אף אחד לא תיאר לעצמו שהם יגדלו כל כך. בן-גוריון חשב שהחרדיות זה עולם הולך ונעלם."

את עצמך את מגדירה כאתאיסטית?

"אנחנו דור שלישי במשפחה של אתאיסטים. אבא שלי והאחים שלי לא עלו לתורה. גיא, הבן שלי, דווקא רצה לעלות. התנאי היה שנבוא כמה שבתות לבית הכנסת המיועד להכיר. והלכתי די בשמחה כי אני אדם סקרן, והט' קסטים ביאסו ודיכאו אותי. ואמרת לי גיא, אני לא מוצאת הברל בין הטקסטים לאלה של אוהדי הפועל: 'גדול, גדול'. אבל עברתי את זה. אני עוד שייכת לדור של 'זה לא כואב, נעבור את זה על אוטומט'."

את מזדהה עם גופים כמו "הפורום החילוני"?

"לא. תמיד הייתה לי תחושה שגם המפלגות החילוניות וגם הפורום החילוני, יש בהם משהו גזעני, טיפה לבן, מין 'אנחנו אליטה ויודעים מה נכון ומה הכי טוב'. אני באתי מבית ההורים עם תחושה של 'אנחנו שולטים', והאנשים האלה נרדמו והפסיקו לראות מה קורה בפריפריה ולהבין שהמקום הזה הרבה יותר רחב. אני קצת ניצלת מזה כי 20 שנה אני מלמדת בספיר, ולקח לי זמן להבין שאני פריי-בילגית מטורפת. לאורך הקריירה הייתה לי התפכחות."

עדיין כל החברים שלך הם מהמיליה התל-אביבי הזה.

"נכון, אבל העיניים שלי פקוחות, גם אם ברור לי שמ' דינת כל אזרחיה יותר חשובה לי ממדינה יהודית לאומנית. בעיניי ההברל הוא בין אלה שרוצים בטובת המדינה לבין אלה שרוצים בטובת הארץ. מי שלטובת המדינה, ויותר על מקומות קרושים לטובת מקום שפוי ונורמלי."

זו החילוניות בעיניך?

"להיות חילוני אמיתי זה דבר נורא קשה. אני נכנסתי חילונית לסדרה הזו, ואני יוצאת עוד יותר. אני לא מאמינה שיש עולם הבא, ומאמינה שאנחנו עשויים מחומר ואנחנו נייעלם, ושכל מה שאתה עושה בעולם קשור בכך. אני מאמינה באדם ולא בשום ישות. אין לי את הצורך הזה שיש להרבה חילונים לפתוח גמרא או תלמוד - אני אעדיף שירה יפנית. אבל נרמה לי שיש משהו בשילוב בין היהדות, השפה, הארץ והלאום, שמבלבל את האנשים כאן. אולי העובדה שקשה פה יותר מאשר במקומות אחרים שורח את אנשים לחפש. אנשים זקוקים לקרקע, ובאיזשהו אופן, החילוניות לא מספקת להם אותה."

למה בעצם?

"אם אתה חושב על מה מחבר חילונים לפה, אתה אומר: מהם הטקסים החילוניים? אז יש לנו את יום העצמאות, אבל בעיקר יש לנו את יום הזיכרון. ויש את שבוע הגאווה. ויש לנו את המחאה - זה טקס חילוני."

וזה הופך אותך אופטימית או פסימית לגבי ישראל?

"החילוניות האמיתית מרימה עכשיו ראש. אם לפני שנתיים כשהייתי יורדת לרחוב להפגנה הייתי פוגשת 30 איש, היום אני פוגשת 30 אלף. כשיצאנו לסדרה אמרו לנו, 'אנחנו בתקופה פוסט-חילונית', הייתה תחושה שה-חילוניות הורידה ראש, אבל דווקא בחודשים האחרונים היא מרימה ראש בגאון. אני חושבת שהמדינה הזו חילונית במהות שלה. ותראה איך אנשים פתאום הוציאו את מגילת

העצמאות מהבוידעם."

אבל האם - כמו שאתם שואלים בסדרה - מדינת ישראל של היום הייתה הותמת על מגילת העצמאות שלה?

"כנראה לא. אני מתחילה בסדרה במגילת העצמאות וגומרת בחוק הלאום. זה מה שישראל חותמת עליו כיום, ואם סדרה כמו 'חילוניות' תיכנס למערכת החינוך, זה התפקיד שלי: להראות לאנשים שאנחנו מדינה דמוקרטית בלי מגילת זכויות אדם ובלי שיש לנו את המילה 'שוויון' בשום מקום, אפילו לא בחוק כבוד האדם. אני רוצה לעשות סוויץ' לאנשים, שיגידו 'מה, אין לנו חוקה? למה אין לנו חוקה?'. להראות את התהליכים."

לא מאוחר מדי?

"אני לא מתמלאת אופטימיות מזה שהרחובות מלאים במחאה, כי אני לא בטוחה שננצח. אבל אני יורדת איתם לרחוב."

יש נסיבות שבהן תעדיפי לעזוב את המדינה?

"יש לי ילדה שגרה בלונדון, עובדת כרופאה. ויש לי בן שגר פה. השיחות האלה של 'אולי נעזוב' מתקיימות אחת לכמה זמן, אבל אני חושבת שאני מבוגרת מכדי לקבל החלטה כזו, וגם תסתכל על הרפרטואר של מה שעשיתי ותבין עד כמה אני שייכת למקום הזה ואוהבת אותו. מודי ואני תיעדנו את המקום הזה דרך מלא פריזמות, זו לא עבודה שהייתי יכולה לעשות במקום אחר. וגם התעייפתי."

והיא בכלל מורה להיסטוריה לחטיבת הביניים ולתיכון. "למדתי בסמינר הקיבוצים, לא למדתי קולנוע", היא מסגירה.

ההיסטוריונית הזו שבה אחראית לאופי העשייה התייעור-דית של בריאון ושלח, וליכולת הפנומנולית למתוח חושים מקשרים בין עבר להווה, להכליא שוטים נדירים מפעם עם רגעים אקטואליים לגמרי, לעיתים במחי קאט, על אותו משפט, כפי שקורה לא פעם ב'חילוניות'. "אני מרו-

בן-גוריון השאיר פצצה. מתוך 'חילוניות' בכאן 11

תקת ליכולת לדבר על היום דרך אז, וזה לא טריק, זאת אידיאולוגיה", היא מסבירה. "כי הפרספקטיבה מאפשרת לך את היכולת האמיתית לנתח את התהליך. אני מוטרדת מזה שאנחנו לא יודעים את ההיסטוריה של עצמנו, ובגלל שהלאומיות הפכה ללאומנות בהרבה מקרים, ושהשלטון היום יותר לאומני מאי פעם, אני מוטרדת מהבורות."

מתוך המקום הזה היא גם עומדת בשנתיים האחרונות בראש המסלול לתואר שני בקולנוע במכללת ספיר, שמור כוון בעיקר ליצירה תיעודית. "אני רוצה שאנשים שהם יוצרים, סוציולוגים או היסטוריונים - לא בהכרח מי שהתואר הראשון שלהם הוא בקולנוע - יבואו אלינו. הדרום מאפשר להסתכל על העולם לא מכיכר הבימה, אלא מכיכר אחרת."

אבל הפרויקט התייעורי הבא שלה עצמה, לראשונה, אי-ננו באופק. "30 שנה אני עובדת מפרויקט לפרויקט, כשכל פרויקט הוא בן שלוש-ארבע שנים, ולפעמים אני על כמה במקביל", היא אומרת. "תמיד אמרתי, 'זה האחרון, אני לא עושה יותר כלום, אני פורשת', וצחקו עליי. עכשיו אני אומרת את זה יותר מתמיד. אני משתוקקת לא להשתוקק, אבל אני לא מאמינה שאצליח. העבודה הזו נורא ממכרת. כי אם אתה עוצר אתה לא שייך, ואם אתה לא שייך, אתה מת."

אז מה בכל זאת הדבר הבא?

"כרגע, פעם ראשונה בחיי, השולחן שלי ריק. זה מסקרן, ואני מקווה שלא יפיל אותי. זה מטריד אותי. אני אומרת, 'טוב, איפה אני אגמור?' ותמיד יש צחוקים פה בבית, 'איפה אמא תגמור?' במרתף בלונדון. אבל אני לא יודעת לנות, לא יודעת מה זה."